

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΙΚΡΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΕΝΙΕ

Μία ξαφνική πυρκαϊά στο σπίτι ενός φιλαργύρου. Ή τραγική δολοφονία του μάργα Γκαϊό. Το άποπτο μόνος ενός μικρωμένου χεριού στο κρεβάτι. Οι ύποπτοι έρωτες του Ζάν Λενιέ. Η νυχτερινή ληστεία του γεωργού Ντανιού. Ο Ζάν Λενιέ στα κότερα του Ρεσφέρ. Πώς ανεκαλύφθη έ πραγματικώς δολοφόνος του φιλαργύρου, κλπ. κλπ.

Πρώτη της Ήρας προς την Ήβην Νοεμβρίου του 1847, μία Ήραϊνη λαοαία τρομοκράτης το Πιτι-Μασσέ, ένα πάλο γραμμάτο ζωοτό της Γερμόνης, που βασιζόταν λίγο πιο πέρα από την άσωση κι' εφημερίκη ζωοτολο του Φιέ.

Τό ξόλινο σπίτι του μάργα Γκαϊό, ενός γέρο φιλαργύρου, που ζούσε μονάχος, περνώντας τον καιρό του με τά λοζοφάια του κήπου του, είχε αρπάξει φωτιά και καύονταν σάν προσέγγημα. Οι γειτονές του, από την πρώτη στιγμή, άρχισαν να χτυπούν την πόρτα για να ξεπλύνουν τον παρόξενό γέρο. Κι' επειδή δεν τους άπαντούσε κανείς από μέσα, την έσπασαν με τά σφυριά και τά τσεκούρια κι' άφησαν για να σείσουν τον μάργα Γκαϊό από τίς φλόγες. Δεν προφίτασαν όμως, γιατί ο γέρο φιλαργύρος βασιζόταν πάνω στις πλάκες νερούς, με μία φοινικόδη πλέρη στο κεφάλι. Θα είχε φανείτα ξεπλύνει από τον άποπτο ζωοτό καινίτο για να φέρη, είχε σκοντάψει κι' είχε σφισσική κατοχή, χτυπώντας θανάσιμα τό κεφάλι του στις πλάκες...

Αυτό είχαν έσπασει έκείνη τη νύχτα όλοι οι κάτοικοι του Πιτι-Μασσέ. Μά την άλλη ήμερα, οι συγγενές του γέρο, καθάριζοντας τον κοιτώνα του μάργα Γκαϊό, που είχε σπείη από τί φωτιά, ανακάλυξαν έναν άποπτο ζωοτό. Ο γέρο φιλαργύρος όμως είχε καθαρά χέρια, όταν τον είχαν βρή νερό... Κάποιο έγκλημα λοιπόν θα είχε συμβή δίχως άλλο... Ο μάργα Γκαϊό θα είχε δολοφονηθή... Κι' ο δολοφόνος του έπειτα, για να ξεφανίση κάθε ίχνος του εγκλήματός του, είχε βάσει φωτιά στο ξόλινο σπίτι του!

Για ποιά λόγο τώρα τον είχαν σκοτώσει; Από την έρευνα που έγινε άμφος στά υποκαμμένα δικάτια, οι άστυνομικοί διαπίστωσαν ότι έλειπα όλα τά χροιά κι' άσημείνα νομισματά του γέρο που τά φέλαγε μέσα σ' ένα μικρό σιδερένιο κίβωτο, καθώς και τρία βαρέλια χρυσά. Αλλά λοιπόν ήσαν δίχως άλλο ή άτία έκείνου του άστυνητού δρομάτου. Μά ή δικαιοσύνη είχε άδεια τον καιρό της, κι' επειδή δεν κατέφερε ν' ανακαλύψη τό δολοφόνο, οι κάτοικοι του Πιτι-Μασσέ διάστειραν να ύποδειξουν κάποιον που είχε συμφέρον να δη τό γέρο φιλαργύρο να χάνεται από τό πρόσωπο της γης. Αιτός ήταν ο Ζάν - Φρανσουά - Ντιντοννέ Λενιέ, ο νεαρός δάσκαλος του Φιέ, που είχε άγοράσει έσχάτως από τον μάργα Γκαϊό μερικά από τ' άμπελία του, με τί συμφωνία να του δίνη κάθε μήνα ένα μικρό χρηματικό ποσό...

Ο Λενιέ είχε γεννηθή τό 1823 στη Σματιγ της Γερμόνης, κι' ήταν ένα σοβαρό και φρόνομο παιδί. Η ζωή του ήταν έποδειγματική και τίποτα δεν δικαιολογούσε τίς ύπόνοιες που είχε σχηματίσει για τον ο κόσμος. Τη νύχτα της πυρκαϊάς, όπως κι' οι άλλοι, ο νεαρός δάσκαλος είχε τρέξει στο Πιτι-Μασσέ για να σβήση τί φωτιά...

Η άνάκρισις, πόλεις παρουσιάσαν από τά καινούργια στοιχεία, άρχισε άμφος να ξεφεύγει την ιδιωτική ζωή του Λενιέ και δεν άρχισε ν' ανακάλυψη ότι ο νεαρός δάσκαλος ήταν έρωστής της γυναίκας ενός ταφερνιάου του Φιέ, της Μαρίας Ασπανά, μιας έλασχροκέλης που άνασταίανε κάθε τόσο την εφημερίκη ζωοτολο με τά έρωτικά σάνδαλά της. Ποιόι μάρτυρες έξ άλλου κατέθεσαν ότι ο Λενιέ ήταν πιγνιμένος στο χροιά κι' ότι ο μάργα Γκαϊό παρουσιότανε συχνά ήμ δέν του πλήρους τίς μηνιαίες δόσεις για τ' άμπελία. Αιτές όμως ή μαρτυρίες καταδέσει, καθώς κι' οι απόκριφοι έρωτές του, δεν ήταν μιά σοβαρή απόδειξις ότι αυτός είχε δολοφονήσει τό γέρο φιλαργύρο. Μά μία καινούργια έγκληματική ύπόθεσι άνάγκασε τέλος τον ά-

Τού κατέφερε ένα δυνατό χτύπημα, μ' ένα σφυρι στο κεφάλι.

ναζοτή να παραδεχθή ότι ήταν ένοχος ο νεαρός δάσκαλος Λενιέ. Την νύχτα της Κριμαζής της 21ης Νοεμβρίου, ένας γεωργός, άνομαζόμενος Ντανιού, ισχυριόταν ότι είχε πείσει όλη μιά ληστεία, μέσα σ' ένα μικρό δάσος του Φιέ. Είχε γνώσει μάλιστα τους κλέφτες: ήταν ο Λενιέ κι' ο πατέρας του!

Η άπειρα άποπτα σ' αυτή την καινούργια κατηγορία, τους έπιασε άμφος κι' έκανε μιά λεπτομερή έρευνα στο σπίτι τους, όπου ανακάλυψε ένα ένοχοσμένο και παπομένο σαζάκι, πολύ ύποπτο, καθώς κι' έξη βαρέλια χρυσά...

Αν έπιρριόταν μία καινού άμφοβία, 'Ο Λενιέ κι' ο πατέρας του ήσαν σκεπτικοί κι' άπιστοί καταφόροι. Και σάν να μην έφταναν όλα αυτά, ή Μαρία Ασπανά, ή καινού έρωσινή του Ζάν Λενιέ, πήρε και κατέθεσε στην άνάκρισι, ότι ο νεαρός δάσκαλος την είχε ξεαναγκάσει με τό πιστόλι στο χροιά ν' άπατήση τον άνδρα της. Επαρόθετος μάλιστα, ότι ο έρωστής της, μία νύχτα, της είχε πη τρομοκρατημένος, ότι όλη ή γειτονιά θα τον έπαιναν για τίς κλοπές του μάργα Γκαϊό. Τέλος δεν παρέλειψε ν' άναφέρη, ότι ο Ζάν Λενιέ παρουσιόταν για τά χροιά του και της έλεγε κάθε τόσο ότι θα... ξεπλύνονε κάθε ποτε τον γέρο φιλαργύρο με μιά τσεκούριά στο κεφάλι!

Οι δύο καζοφόροι, άπότοσο, δεν έπαιναν να διαμαρτυρόνταν με τον πιο λυπηρό τρόπο για την άδωσθήτά τους. Τις πτε όμως δεν μισούσαν καινά να τους σβήση. Ο Ζάν Λενιέ κι' ο πατέρας του σφύθηκαν στις 30 Ιουνίου του 1848 στο Κασσοφροδικάιο της Γερμόνης, με την τριπλή κατηγορία: του μαρτυροσέ, της κλοπής και του φόνο.

Καινά τί δίχη ο Ντανιού κατέθεσε πόλα, ότι ο ένοχος από τους κλέφτες του ήταν ο Ζάν Λενιέ. Ο δήμαρχος πάλι του Φιέ, ο Σαρραγέν, έδωλλοσε ότι στις 17 Νοεμβρίου ο νεαρός δάσκαλος που εργαζόταν ως γραμματέης στη Άμαρζαία, είχε ένα παρόξενό ύνοο την ώρα που συνέτασε τό έγγραφο του θανάτου του μάργα Γκαϊό. Μόνο ή Μαρία Ασπανά μίσησε τά λόγια της κι' άρχισε να διαμαρτυρή τον α' άπιστίες τίς κατηγορίες της. Τέλος, ή ομογένησι Κατερίνη, βεβαίως τό δικαστήριο ότι οι κατηγορούμενοι δεν μισούσαν να είναι ένοχοι της νυχτερινής έπαθέσεως κατά του γεωργού Ντανιού, γιατί έκείνη την ώρα βασιζόντοσαν στο σπίτι της!

Η δίχη αυτή, που έπαινε ίστωρική στη Γερμόνη, κράτησε τρεις άπόζημιους ήμέρες και τέλος οι ένοχοι άδωσαν τον πατέρα του Λενιέ και καταδίκασαν τό νεαρό δάσκαλο σε ισόθια καταναγκαστικά έργα.

Μετα την έξδοσι της συνταγματικής αυτής απόφασεως, ο μάργα Λενιέ πλησίασε τό γιο του, τον φίλησε τρυφερά και του φρόναξε για να τ' άκούση όλος ο κόσμος.

—Μη χάνεις τό θάρρος σου, παιδί μου! Η άδωσθήτά σου δεν δ' άρρήση ν' άποδεχθή. Όλοι σε κατατρέχουν και θέλουν την καταστροφή σου... Μά μη σε νοιάζει! Έχεις τον πατέρα σου που θα σε ύπερασπισθή ως τίμ' τέλεινταία του γιοή... Κι' άλληθρα, πόλεις βγήκε από τί φυλακή ο μάργα Λενιέ, άρχισε να χάνη τον κόσμο άνω-κάτω, για ν' ανακαλύψη τον πραγματικό δολοφόνο του φιλαργύρου Γκαϊό.

Ο Ζάν Λενιέ, σ' αυτό τό μεταξυ βασιζόταν στα κάτερα του Ροσφόρ, σε μιά τρομακτική κόλασι, ανάμεσα στους φρικωδεστέρους εγκληματίας έκείνης της έποχής, οι όποιοι, για να διασκεδάσουν με τό νεαρό δάσκαλο, τον έκαναν να έπαρέρη τά πιο άποτρόπαια μαρτυρία...

Ο μάργα Λενιέ στο μεταξυ έσφαζε από τί λύπη του που δεν μπορούσε να πετύχη την άποκατάστασι του γιου του. Όσοι τέλος διορίστηνε ένας καινούργιος εισαγγελέης στο Φιέ, ο νέος δικαστικός άκουσε προσεγγίζο τά παρόλινα του μάργα Λενιέ και του διαηγόρο του και διάταξε να γίνη μία νέα έπίσημο έρευνα, που κράτησε νέντε άπόζημιους μήνες. Τέλος, ο Ναντάλ, ο άστυνήσιος που είχε αναλάβει αυτή την ύπόθεσι, έκανε μιά μακροσκελή έρευνα και κατέληξε μ' αυτά τά κατηγορηματικά λόγια:

«Η άδωσθής του Ζάν Λενιέ εινε άναμφισβήτητη για έναν άμερόληπτο άν-

Βραβείο

Στις 20 Απριλίου του 1854 ο γνωστός Ντιανό προτοζολόγος ιστορία στον νέο εισαγγελέα, έδωσε καθάρη ότι είχε τη φέμιατο. 'Ο ταβερνιάρης Λεσάνι, στον όποιο χρυσόφορος λεητά, τον είχε άναρχάσει να πάει έκεινη την άξιοθηρήγη κοσμοδία της φανταστικής ληστείας από τους Λενιά. 'Η γυναίκα πάει του ταβερνιάρη άναρχάστη να ύπολογίση ότι ό έρωστής της δεν την είχε φθερίσει ποτέ με το περισσότερο κι' ότι δεν της είχε πη ότι θα ξετίστανες καλύτε με γέρο φίλόγγο...

Πώς ήταν λοιπόν ό δολοφόνος; 'Η φροζοθή των Λεσάνι πήγε μονάχη της τότε και κατέθεσε στον εισαγγελέα, ότι δολοφόνος του γέρο φίλόγγο ήταν ό ίδιος ό ταβερνιάρης! 'Ο Λεσάνι μαζί με τον Μπουκίνο, το γαμπρό του, είχε πάει να πάρη κρασί από τον πλάτανο Γκαβί. Τη στιγμή όμως που ό ταβερνιάρης έπαινε ένα βαρέλι κρασί, ήλπισε με το φίλόγγο να το ζητήμα της ελπιούσης και τότε, όπως ήταν σκεπασμένος πάνω στο βαρέλι ό πλάτανο Γκαβί, ό Λεσάνι του κατέφερε ένα δυνατό χτύπημα κι' ένα σφαιρί στο κεφάλι.

Από το μοιραίο σφαιρί βρήθηκε στο έδαφος του Σιασά, του παρθού του ταβερνιάρη.

'Ο δολοφόνος, φυσικά, δεν ήπωσε κι' άνομητή την ένοχη του κι' έμπούθηκε τέλος ότι ό Ζάν - Φρανσουά - Ντιαντό Λενιά ήταν άθώος κι' ότι αυτός είχε σκοτώσει το γέρο φίλόγγο και του είχε χύσει το θησαυρό του καθώς και τα τρία βαρέλια με το κρασί. 'Υστερα δε, για να μην άνοσταζοθή, είχε βάσει φρεσί στο σπίτι κι' έθιμάς του.

Στις 12 Μαρτίου του 1855 λοιπόν, το Καζοφροδικείο της Γρανόνης καταδίδασε σι' ήμισυ χρόνου καταναγκαστικά έργα τον Λεσάνι και τον γαμπρό του, τον Μπουκίνο.

'Ο Ζάν Λενιά, το τραγό όθρα αυτής της ιστορικής δικαστικής πλάνης, από κάποιας κακοήγησης έγινε το είδοιο τ' ό κόσμου! Ανοστήρι άείσως σ' άνοπτες άνοστηριές θέσεις με κοσμοσμοσιούς μισούς, με τα ότλο χρόνια στα ζάτρομα του Ρουσόφ, ήταν κλάσις της ύγια του. Και στις 22 Αυγούστου του 1858, σι' ήλμία τρανταχένος χρόνου, πέθανε στην Καζοφασόν, φθιφύζοντας στον πατέρα κι' ας την τελευταία του πνοή:

'Υπέγραφα ποτέ στη ζωή μου, πατέρα, να πεθάνω ερωστημένα, γιατί με ήμια είδε όλος ό κόσμος ότι ήμια άθώος! Σηχάσες έρωστές που με έβαναν κακό...

Από το έμμελιόος Γολγολιάς του Ζάν Λενιά, που φθορήθηκε ως ένα έγγλημα της δικαιοσύνης, είχε καταναγκασθεί έκβια τα χρόνια δολοφονη τη Γαίλια κι' άπαυάνασε τόκοια του νεοφύ δασάλλου του Φι στα δικαστικά χρόνια.

ZAN KAPON

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ Η' ΑΛΕΠΟΥ
(Μεγγελικός μύθος)

Μιά φορά κι' ήταν καιρό, ήταν ένα τρομέο λιοντάρι, που, χάνει κοιλιάς, έρωσε κάθε μερα κι' από ένα νέο είδος ζώου. 'Όταν όμως ήθε κι' ή σιαρά της άλεπούς, το λιοντάρι ήάναξε πολύ στενοχωρημένο.

-Τι να γάω από σένα, κακοκόρα μου; είπε στην άλεπούς. 'Εσύ δεν ποφ ήτάνεις ούτε για κοιλιά.

'Η άλεπούς τότε έκαμε με τα τοιάτα κι' είπε:

-Σε παρακαλώ, μεγάλη και δυνατή βασιλιά των ζώων, κάνε με τη χάρη να με γάω.

-Μπά! Τό θέλεις, λοιπόν, να γέ γάωι;...

-Ναί, γιατί αν δεν με γάω τό δικό σου εγγενικότατο στόμα, θα με γάω τό άγριο, τό άπαισιο και θρομερό στόμα ενός άλλου θηρίου, που μοιάζει με σένα και θέλει να σοφ πάρη τη βασιλεία.

-Τι λές; 'Υπάρχει άλλο θηριο που έχει τη θρασύτητα να θέλη να ποφ πάρη τη βασιλεία;

-Ναί, μεγαλύτερο μου! Κι' αν θέλεις πάμε να σοφ τό δείξω.

-'Ηάγε' είπε το λιοντάρι, ποηχίζοντας από όργη και χτυπώντας την οφά του.

'Η άλεπούς ώδήγησε τότε το τρομερό λιοντάρι κοντά σε μια λίμνη κι' άφού τό έβαίε να σταθή από πάνω, όσος να καθοματίξεται στο νερό ή μορφή του, του είπε:

-Νά το, αυτό είναι το θηριο που σε θοίξει!...

Τό τρομερό λιοντάρι τότε, λισσαμένο από όργη, ώρμησε πάνω στο... είδοκό του. Βούτηξε όμως μέσα στο νερό κι' έκαμε όρες να βγί.

'Ετσι ή άλεπούς με την πονηριά της σούηξε, ένα τό δυνατό λιοντάρι, με την κοιτακάρα του, την έπαθε σαν χάρα;!

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς έκδηλώνουν τη χαρά τους τα ζώα. Ποιά σκυλιά δεν κουνάνε ποτέ την ουρά τους. Πόσες λέξεις μεταχειρίζεσθε στις έμιλιές μας. Οι ζητιάνοι του Παρισιού. Ένα περιεργό είδος, κτλ. κτλ.

Γιατί τα σκυλιά κουνούν την οφά τους; Φανταστείτε πως έβρισχον οι ζωολόγοι, ότι όσος ζώα μεταχειρίζεσθε να είναι τα εχθροσφιμένα, έτσι και τα σκυλιά έκδηλώνουν την εχθροσφιότητά τους, κουνώντας την οφά τους.

Κι' ή γάτα επίσης έκδηλώνει τη χαρά της κι' είναι δικό της τροφό, θα την έχει ίσκι βέβαια πολλές φορές να τρώη την οφά της στο πόδι σας, και τέλος, μόλις τη καδέσει, με πέχητά γάτο και να κλάει. Το σκυλιό ζώο έκδηλώνει έτσι την εχθροσφιότητά του, τη μεγάλη του χαρά.

'Όταν το σκυλιό το καδέσει και δεν κουνάει την οφά του, λένε οι ζωολόγοι, σημαίνει ότι είναι ή άχάριστο ή λεπιδίνο, ή άγριο πολύ, ή άφοροσ, ή παροσφισμένο.

Γνωσάμε επίσης της ύγιας των σκυλιών είναι, έκτος από το κούνημα της οφάς του, και ή ύγροτής και δροσφρότης της μύτης του.

Έχετε πόσες λέξεις μεταχειρίζεσθε στην καθημερινή μας όμιλία; Φυσικά, ή όμιλιός έβαρτάται από τη ύοχησή του κλάου. Το λεξιλόγιο, λοιπόν, γόφιν, ενός άγραμματος γροισού, δεν περιλαμβάνει περισσότερες από τριαντάς λέξεις. 'Η όμιλιός του άλλος τε είναι φτωχέ, ή πλοσφύσις του λίγες κι' ή 300 λέξεις του είναι άφαιτες για να έχηραστή.

'Ενας βολετής πάλλ, πλάοντας από του θριάτος της Βουβίξ, θα χρησιστοσφί το πολε 1.500 έως 1.800 λέξεις.

'Ενας συγγραφέας μίτους μεταχειρίζεσθε 2000 λέξεις. Ένας καλός μιστοσφρογράφος όμως περισσότερες από 4000 λέξεις.

'Αν έχετε διαβάσει τον 'Αποιστόντα Παράδεισο του Μίλτονος, θα φαντάσθε φυσικά ότι ό άφρας 'Αγγλος ποιητής έχορησιστοσφί για το ποήμα του αυτό περισσότερες λέξεις από κάθε άλλον. Γιατί σάς εκλήρησε βέβαια ό θαυμαστός πλοτός και ή ποιησία της εκφάσσης, ή άνοφολογία και το πλόθος των εικόνων. Και όμως το λεξιλόγιο του Μίλτονος δεν περιλαμβάνει περισσότερες από 8000 λέξεις. Ένα στο λεξιό της 'Αγγλικής γλώσσης, ως γνωστόν, περιέχονται περισσότερες από 200.000 λέξεις.

Πρέπει να σημειώη τέλος, ότι ή έπολοσισμίοσ αυτή άφοροσ έχι πόνον την όμιλι των άνοφον, αλλά και των γροισών, αν και πολλοί θα παροσφενεθούν ότι με πληροφορηθούν ότι το λεξιλόγιο με τα γροισάς, και της με 'εγλώσσης' άπόμα, δεν έχει περισσότερες από 500 λέξεις.

'Ενας Γάλλος δημοσφρογράφος, συγγραφέας ενός ένδιαφέροντος βιβλίου με τους Παρισινούς Ζητιάνους, διαχρίται το έξης περιστατικό, άναφερόμενο στην έλογη του μεγάλου πολεμου:

'Ετό Παριόσ περνούσε τότε τις τρομερότερες ήμερες άγροιάς. 'Ο έχθρος απειλούει να εισέλθη στην όρεια προτείμασ μας. Θα πληροφοσες λοιπόν να ίδη κανεις έκείνης τις ήμερες το έκληρητικότερο δείγμα άπιας πατριόσμου. Κι' αυτό οι Ζητιάνοι άόμοια έρωξαν να ήρεοσπίσουν το άραχημένο τους Παριόσ. 'Ενας άπ' αυτούς με έξελέγησε περισσότερο άπ' όλους τους άλλους. 'Ηταν επί πολλά έτη γνωστός ως 'ό τυφλός Ζητιάνος του γροισού'. Κάθε φορά που περνούσε από το μέθος όποι στάβου, τον έβλεπα να μάσει πασπατητά τις δάκρυς που του πετούσαν. Στις χροίμες ήμερες όμως του πολεμου, είχε έγκατάλειψη τη θέσι του. Ποφ είχε πάει; Τον είδα σε λίγες μέρες και τότε άνεγνώσθιο στο πρώτο σύνταγμα, έθώδιξε έξω άπ' το Παριόσ. Δεν ήταν πια τυφλός. Στις χροίμες έκείνης ήμερες 'όρωξε το φως του και έρωξε να υεροσπίση την πόλι, που του έδινε φρομ!...

'Οι Ζητιάνοι του Παριόσού, γενικά, άποτελούν μια πολύ περίεργη τάξι άνοφον. Ζητιανεύουν με τέχνη και μέθοδο, όσος ένας γιατός ή διηγηόρος έξοσσει το έπάγγελμά του. 'Εχουν κι' αυτοί δασκάλους στην τέχνη της Ζητιανιάς. 'Εχουν στην τάξι τους καλιτέργα, οι όποιοι ζωογραφίζον πληρές στα σώματά τους, όμότες που τους φτιάνουν κοσμομα, τα όποια σάς κάνουν να φαντάζεστε σημαντικές παρομοσφύσεις, που δεν έπάχουν, και δικό περιοδικά, που τους πληροφοροφούν για χίλια δικό πράγματα και τους έποδεικνύουν τον τρόπο με τον όποιο υποφούν να μπουν στα διάφορα φιλάθροσφια ιδρύματα.

»Πολλοί από αυτούς βλέπουν τον... φλό από ένα γλιόμιο μαζρά, κι' όμως έποζοφόνται τον τυφλό, και άλλοι περπατούν με στροβλομένα τα χέγια και τα πόδια. Το βράδυ όμως που πάνε στο σπίτι τους, πετούν το ζωφάμα τους, παίρνουν το θετικό λουτρό τους και κάθονται να ξεκοσφιστούν από τους μόχθους της ήμερας!...

Μίτους δεν γίνονται όμως τα ίδια και στην όρεια μας 'Αθήνα;

